

Ojczyznę wolną pobłogosław Panie¹

XXXI Niedziela zwykła, rok B

(Czyt. Pwt 6,2-6; Ps 18; Hbr 7,23-28; J 14,23; Ew. Mk 12,28b-34)

**Drodzy Bracia w kapłaństwie,
Wielebne Siostry i Bracia zakonni,
Umiłowani Diecezjanie,**

1. Miłuję Ciebie Panie

Trwając w zadumie listopadowych dni, gdy nawiedzamy groby zmarłych, pytamy siebie, co w tym życiu i przemijaniu jest najważniejsze. Szukamy przy tym stałego punktu oparcia i sensu naszego istnienia na tym świecie. Pierwsze to, co znajdujemy to nasz dom i ojczyznę, naszą rodzinę i naród. W takim świecie narodził się Jezus Chrystus, Syn Boży. Przyszedł na świat, by żyć w domu Maryi i Józefa w Nazarecie oraz z narodem Izraelskim w Palestynie. Jezus kochając ten dom i ojczyznę, jednocześnie sercem ogarniał całą ludzkość, wszystkie narody, rodziny i ich domy. Posłany przez Ojca do wszystkich, dbał aby nikt nie zginął. W całej rodzinie ludzkiej siał ziarno królestwa Bożego. Kluczem do drzwi tegoż królestwa były wiara i miłość. Chrystus nie pogardzał tym, co ludzkie i tym co służyło człowiekowi na tym świecie w jego życiu, ale wyraźnie wskazywał, że miejscem docelowym człowieka jest dom Ojca, który jest w niebie.

2. Największe przykazanie

W dzisiejszej Liturgii Słowa Jezus Chrystus przekazuje nam najwyższe przykazanie miłości Boga, bliźniego i siebie samego. Przykazania te są kierowane do nas, którzy niekiedy doświadczamy realiów brutalnego życia w rodzinach, w ojczyźnie i na świecie. Właśnie z tych realiów ziemskiej codzienności zrodziło się powiedzenie, że „przychodzimy na ten świat bez

¹ List pasterski w związku z poświęceniem gruntownie odremontowanego zabytkowego siedemnastowiecznego drewnianego kościoła w parafii Winna-Poświętna i dedykowanego jako wotum na stulecie Niepodległości Polski.

niczego, umieramy nie zabierając niczego, a w międzyczasie kłócimy się o wszystko”. Tekst prowokujący tekst niezwykle trafnie i bardzo zwięźle pokazuje jedynie jakiś aspekt prawdy. Nie nawiązuje do tego, że pochodzimy od Boga Stwórcy, który obdarowuje nas swoim obrazem i podobieństwem. Właśnie z tym darem obrazu i podobieństwa Bożego, co prawda nadwyreżonym przez grzech pierworodny, przychodzimy na ten świat. Zaś nasze „klótnie o wszystko” zajmują jedynie część życia ziemskiego. Obdarowani przez Stwórcę rozumem i wolną wolą i świadomi tego, że: ”Ku wolności wyswobodził nas Chrystus” (Ga 5,1), że otrzymaliśmy dar życia wiecznego i dar miłości Bożej, jesteśmy w stanie zaprowadzić ład i harmonię w relacjach ze Stwórcą, z drugim człowiekiem i ze sobą samym. Sami odkrywamy wartość normy postępowania ujętą w słowa: „Nie czyń nikomu tego, co tobie niemiłe” lub „Wszystko więc, co byście chcieli, żeby wam ludzie czynili, i wy im czyńcie!” (Mt 7,12). Zaś najwyższym przykazaniem i normą postępowania człowieka wobec Boga jest przykazanie miłości, natomiast wobec człowieka taka miłość, jaką Chrystus nas umiłował (por. J 15,12).

3. Ojczyzna i nasza wolność jako dar i zadanie

Rodzimy się i żyjemy na ziemi, na której postawił nas Bóg. Każdy z nas ma swój rodowód, czas i miejsce narodzin, ma swoją ojczyznę. To dzięki niej wiemy, że mamy swoje miejsce na ziemi, gdzie zazwyczaj możemy czuć się jak u siebie w domu. Zbliżamy się do kulminacyjnego momentu obchodów stulecia niepodległości naszej Ojczyzny. W symbolicznej dacie 11 listopada będziemy przeżywali chwile, w których nasz naród po 123 latach niewoli odzyskał możliwość niezależnego decydowania o swoim losie. Naszą pamięcią sięgamy do owego czasu, kiedy to po czterech latach krwawych zmagania I wojny światowej, przed Polakami stanęła możliwość odzyskania wolności naszej ojczyzny. Nie możemy zapomnieć bohaterskiego wysiłku tych wszystkich ludzi, którzy w tamtych czasach, w różnych częściach świata, podjęli ofiarny trud walki o jej niepodległość, o naszą wolność. Zdajemy sobie sprawę, że bez wolności wewnętrznej człowieka trudno jest zachować wolność zewnętrzną. Kiedy w stanie wojennym do Jana Pawła II przyszła delegacja „Solidarności” z pytaniem: „Co robić dalej?” – papież odpowiedział: „Niech każdy z was zwiększa sumę dobra w sobie samym, a naród stanie się lepszy”. Tak! Wolność nie jest samowolą. Paweł apostoł uczy: „Wszystko mi wolno, ale nie wszystko przynosi korzyść. Wszystko mi wolno, ale ja niczemu nie oddam się w niewolę” (1Kor 6,12). Powinniśmy mieć tę świadomość, że na nas spoczywa odpowiedzialność za wolność, która nie jest nam dana raz na zawsze.

4. Kościół parafialny w Winnie-Poświętnej, niemy świadek historii Polski.

Historia Polski obfituje w liczne wydarzenia, które są przykładem dobrego i złego wykorzystywania daru wolności. Świadectwem tych momentów w dziejach naszej ojczyzny są różne osoby, miejsca i budowle. Takim miejscem jest kościół parafialny w Winnie-Poświętnej. Jest to najstarsza drewniana świątynia na terenie diecezji drohiczyńskiej. Sama parafia powstała w początkach XV wieku. Pierwszy kościół w tej miejscowości został ufundowany przed rokiem 1432. Na początku XVII wieku wybudowano kolejną świątynię, która doświadczyła tragicznych dziejów naszego kraju. W czasie „potopu szwedzkiego” w 1657 roku kościół został obrabowany i zniszczony. Obecna świątynia p.w. Matki Bożej Zbawiciela została wzniesiona w 1690 roku. Jej konsekracji dokonał 6 czerwca 1717 roku biskup łucki ks. Joachim Przebendowski. W 1790 roku przeprowadzono generalny remont drewnianej świątyni. Podczas Insurekcji Kościuszkowskiej w 1794 roku, ówczesny proboszcz ks. Piotr Chłudziński, przekazał na potrzeby powstania największy dzwon oraz kosztowne wota. W czasie II wojny światowej w 1944 roku wojska niemieckie zarekwirowały trzy dzwony, z których dwa wróciły do parafii pięć lat później. Spoglądając na historię kościoła parafialnego w Winnie-Poświętnej możemy zauważyć, że jest on niemym świadkiem wielu ważnych wydarzeń z historii naszej ojczyzny: powstańczych bohaterów, wywózki niewinnych ludzi na Sybir, obozów koncentracyjnych, więzień UB, zwłaszcza walk o odzyskanie niepodległości. Ponadto w tej parafii od XVII wieku rozwijał się kult maryjny, dzięki obecności łaskami słynącego obrazu Matki Bożej Wińskiej. O tym, że był w tej parafii niegdyś bardzo żywy kult, świadczą pozostawione liczne wota i pieśń „Witaj Winnej Przewodniczko”. Współcześnie ta świątynia po ponad dwustu latach wymagała przeprowadzenia kolejnego generalnego remontu. Udało się go wykonać staraniem obecnego proboszcza, dzięki ofiarności parafian, licznych darczyńców, wielu instytucji oraz władz państwowych i samorządowych. Tak odrestaurowana świątynia stanowi wotum-pomnik na stulecie niepodległości Polski i jest niemym świadkiem naszej historii.

4. Diecezjalne świętowanie 100-lecia niepodległości

Bracia i Siostry, przed wielu laty w świątyniach naszego kraju rozlegał się głos pieśni: „Przed Twe ołtarze zanosim błaganie, Ojczyznę wolną, racz nam wrócić Panie”. Wiele pokoleń Polaków zanosilo modlitwy o odzyskanie wolności naszej Ojczyzny. Dziś jesteśmy świadkami tego, że te prośby zostały wysłuchane. Świętując wielki jubileusz 100-lecia odzyskania przez Polskę niepodległości, chcemy przed ołtarze Boga Trójjedynego zanosić nasze dziękczynienie za odzyskaną wolność. Walka o nią toczyła się za pomocą różnego

oręża i na różnych polach. Naszą wdzięczną pamięcią obejmujemy polityków, wielokrotnie przypominającym zwycięskim mocarstwom potrzebę stworzenia niepodległej Polski. Wspominamy wojskowych, podejmujących się budowy wojska polskiego, które wciąż musiało walczyć o ustalenie i utrzymanie granic rodzącego się państwa. Przywołujemy na myśl wszystkich ludzi Kościoła, osoby duchowne, które dbały o kształtowanie sumień naszych rodaków i rozbudzanie właściwych postaw patriotycznych. Wspominamy całe rodziny, które swoją pracą, poświęceniem, a niejednokrotnie ofiarą życia przyczyniły się do budowania wolnego kraju. My – Polacy żyjący w wolnym kraju, w Polsce i za granicą – jesteśmy winni im wszystkim wielką wdzięczność za odzyskaną niepodległość.

Wyrażam wdzięczność księdzu proboszczowi, parafianom oraz wszystkim dobrodziejom za trud odbudowy zabytkowej świątyni. W tym też duchu wdzięczności pragnę zaprosić wszystkich na wspólne świętowanie stulecia Niepodległości do parafii Winna-Poświętna, w dekanacie Ciechanowieckim. Połączymy je z uroczystością konsekracji świątyni parafialnej, która jest naszym wotum. Wspólne świętowanie rozpoczniemy w niedzielę 11 listopada o godz.10.00. Niech wszystkich tych, którym droga jest Polska, połączy tego dnia radosny śpiew modlitwy: „Przed Twe ołtarze zanosim błaganie, Ojczyznę wolną pobłogosław Panie”.

Wszystkim Diecezjanom i Gościom na czas świętowania jubileuszu 100-lecia odzyskania niepodległości udzielam błogosławieństwa w Imię Ojca i Syna i Ducha Świętego. Amen.

+ *Tadeusz Pikus*

Biskup Drohiczyński

Kuria Diecezjalna
Kościelna 10
17-312 Drohiczyn

Drohiczyn, 22 października 2018 r.
L. /2018

Zarządzenie: Niniejszy *List pasterski Biskupa Drohiczyńskiego* należy odczytać we wszystkich kościołach i kaplicach naszej diecezji w XXXI Niedzielę Zwykłą – **4 listopada 2018 r.**

Ks. dr Zbigniew Rostkowski
Wikariusz Generalny